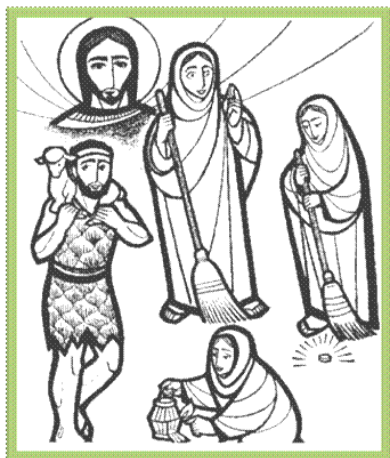

ÚTRAVALÓ

||. évf. / 42. sz.

„Mondom nektek, az Isten angyalai is éppen így örülnek majd egy megtérő bűnösnek.”

Szeptember 11.: Évközi 24. vasárnap

A Szentmise olvasmányai:

1. Kiv 32,7-11. 13-14 – Az Úr haragra lobban Izrael népe ellen, mert az hűtlenné válik, és hamis istent készít magának, de Mózes könyörög e népért, s végül az Úr szíve megkönyörül és visszavonja csapásait.

2. 1Tim 1,12-17 – Szent Pál a maga bűnös voltát állítja példaként, hogy tanulságul szolgáljon: Krisztus azért jött, hogy üdvözítse a bűnösöket, s betöltse szívüket kegyelmével.

3. Lk 15,1-32 – Az egész mennyországban hely van minden megtérő bűnösnek, ahol Isten angyalai örömmel fogadják őket.

Örömhír

„Ha a Biblia nyelvén nézem az elveszettséget, olyan gondolat ez, ami már az Ószövetségben is benne van. Visszatükrözi azt, hogy Isten és az ő népe, Isten és az általa teremtett világ között kellene lennie egyfajta harmonikus kapcsolatnak. Ennek az ősképe, ha lehet így mondani az ideálja az Édenkert, ahol Isten és ember teljes közvetlenségben van. Az elveszettség, akár az egyes emberé, akár a népé mindig azt fejezi ki, hogy kizökkent ebből a harmóniából a dolgok sora. Az ember, vagy maga a nép, a közösség a maga egészében elvesztette Istent, és ezáltal elvesztette saját magát. Jézus úgy jelenik meg bennünk, mint aki gyógyítani, mint aki helyreállítani, mint aki segíteni, fölemelni jön. Hiszen az elveszettséget az ember saját maga leküzdeni nem tudja. Ha elvesztem, nem tudom önmagamot megtalálni. Kell valaki más, aki keressen engem, és rám találjon. És tulajdonképpen már az Ószövetségi prófétáknál ott a gondolat: Isten az, aki keresi az embert, előbb, mint ahogy az ember keresné az Istent. És Jézus, aki hitünk,

keresztény hitünk szerint az Istenné lett ember, teljes valójában ezt testesíti meg. Hogy az Isten annyira mélyen, annyira elevenen keresi az embert, hogy maga is emberré lesz. Az Isten annyira akarja megtalálni az embert, hogy fölvállalja maga is az emberi létezést. Jézus az tulajdonképpen, aki minden esetben felujjong, örül, ünnepel az elveszett megtalálása fölött, mert ezzel tulajdonképpen beteljesíti azt, amiért a világra jött. Én azt hiszem, hogy az elveszett bárány képe, hogyha elvonatkoztatok a pásztor jövetelétől, és csak önmagában nézem a bárányt, valóban reménytelen kép, hiszen a Közel-Keleten nem csak arról van szó, mint mondjuk Magyarországon, hogyha egy bárány elvész, akkor megeszik a farkasok. Egy elveszett bárány inni sem tud, mert a kútból nincs, aki vizet húzzon neki a sivatagban, a kősvatagban. Pásztor nélkül sokszor még enni sem tud, mert nincs, aki a gyökereket kiforgassa a földből. tehát az elveszett bárány a totálisan sebezhető létezés, ami ki van szolgáltatva, ami még megtartani sem tudja saját magát. Azt mondhatom, hogy talán az életünk során mindannyian megérezzük olykor-olykor, hogy ugyan elvesztettek vagyunk a szónak minden értelmében és az elveszett bárányt azt juttatja eszünkbe, hogy nincsen olyan eltávolodottság, vagy olyan emberi gyöngeség, ami leküzdhetetlen akadály lenne az Istennek. Nem nekem kell megkeresnem őt, hanem elég, ha csak megengedem, hogy ő rám találjon. Nem nekem kell a választatot megadnom, elég, ha elfogadom, hogy ő szól hozzám, és próbálok hallgatni rá. Nem nekem kell ezeket a helyzeteket megoldani, hanem el kell fogadnom azt a megoldást, amit ő kínál föl nekem.

A tékozló fiú példázatának is valójában ugyanaz a rejtett főszereplője, mint a másik két példázaténak. Ahogy az elveszett drachma története sem a pénzdarabról szól, hanem arról, aki keresi őt; ahogy az elveszett bárány története sem a bárányról, hanem arról, aki keresi őt; ugyanúgy a tékozló fiú története sem a fiúról szól tulajdonképpen. Hanem arról az apáról, aki bár mindent megtett, amire a jog kötelezte és ezután ő, lehetne fensőbbeséges vagy akár ítélkező a gyermekével szemben, azzal a gyerekkel szemben, aki visszaélt mindennel, amivel visszaélhetett: szeretettel, jósággal, türelemmel, ő végül mégis irgalmas és jóságos marad felé. Tehát valójában ez a példázat megint ugyanazt az elrejtett főszereplőt állítja elénk, az Istent, akinek a viszonya az emberhez így ragadható meg, ezeken a képeken keresztül. Gondolatilag azt mondhatnánk, hogy a tékozló fiú történetének a leírása egészen jól alkalmazható bármelyikünk életére. Adva van egy fiú, aki elvisz otthonról mindent, amit elvihet, vagyis magyarán szólva úgy indul neki az életnek, hogy begyűjt mindent, amit másoktól megkaphat, megszerezhet, birtokba vehet. És utána az élet viszi őt mondhatni azokon a már-már kétezer és valószínűleg öt-tízezer éve szokványos ösvényeken, hogy amiért nem én küzdöttem meg, azt könnyen elpazarolom, amiért nem én dolgoztam meg, annak az értékét nem érzem át. És végül ott vannak mellette a barátok, akikről kiderül, hogy nem barátok. Ott van körülötte az a szórakozás, amiről végül is kiderül, hogy nem ad örömet. Ott van mellette az

élet, ami egy pillanat alatt semmivé foszlik, ekkor, amikor nem pénzre lenne szükség, hanem valami másra: erőre, összetartásra, bizalomra, segítségre. És itt nem marad más. Ez a nagy döntés, hogy akkor ő most egy teljes belső fásultságba bezárva siratja saját magát, kínlását, vergődését, megszánja saját szenvedéseit, és ha lehet így mondani beleposhad, belerothad ebbe a saját zártságába. Vagy kitör saját magából és elindul visszafelé, hazafelé. Tulajdonképpen itt, amire a fiúnak szüksége van, az egy nagyfokú alázat és valami, amit az evangélium görög nyelven nagyon jól fogalmaz meg. Azt írja a szöveg, hogy a fiú visszament önmagába. Ugye a magyarban ezt úgy szoktuk visszaadni, hogy elgondolkodott, magába nézett. De itt a lényeg az, hogy ez az élet, amit eddig élt, az egy szétszórt, odakint zajló élet volt. Az ezer darabra tört ember, aki nem találja meg saját magát, s végül a napok egymásutánjában, a hetek egymásutánjában a legfontosabb lépés, hogy összeszedje saját magát, az ezer darabot, és visszamenjen saját magába. Ahogy Avilai Teréz és más lelki élet mesterei is tanítják: hogy az ember belső útjának egyik legfontosabb mérföldköve, amikor eljut az összeszedettségre. Arra a csöndre, amikor életének minden elemét, tervét, vágyát, akarását egyetlenegy pontba fókuszálja. Mert, ha ebben az egy pontban mindent összegyűjtött önmagából, innen már látja az Istent. Ahogy Szent Ágoston is írja: Ne kifelé menj, hanem magadba térj vissza, mert az ember bensejében lakik az igazság.”

(Elhangzott 2013. szeptember 15-én, a Katolikus Krónika műsorában, dr. Török Csaba Teológia tanár előadásában)

Szeptember 12: Szűz Mária szent neve

Mária nevének eredete és jelentése bizonytalan. Héberül Mirjam. Jézus idejében a 'Marjam' formát használták. Az arám 'Mara' (= Úr) szóból eredeztetve, jelentése Úrnő.

A rabbik a 'marar' (=keserűség) tőből származtatják.

A görög szentatyáknál három értelmezése szerepel:

Úrnő; megvilágosító, tengernek mirhája.

Szent Jeromos 'a tenger csillagának' mondja.

Mária nevét helyi ünnepként az újkorban ünnepelték. Boldog XI. Ince pápa rendelte el az egyetemes ünneplését Bécs törökök alóli felszabadítása (1683. szeptember 12.) emlékére. Szent X. Pius pápa (1904-14) az ünnepet áthelyezte a győzelem napjára (IX. 12).

A Bécsnél aratott győzelmet 1686-ban követte hazánk felszabadítása is, melyet szintén Mária közbenjárásnak tulajdonítottak (Mária eljegyzése). A kultuszt Közép-Európában főleg a passauai Mariahilf (Mindenkor Segítő Szűz Mária) tisztelete ihlette. Bécs ostroma alatt I. Lipót császár (1657-1705) és udvara Passaubába menekült, és a kapucinus kolostor e kegyképe előtt könyörgött a szabadulásért. A győzelem után a kegykép tisztelete hozzájárult az ünnep gyors terjedéséhez. A 18. században hazánkba települő németek, de a magyar kamarai telepítések is szívesen választották az új templomok, kápolnák titulussául Mária nevét.

Szeptember 14. A Szent Kereszt felmagasztalása

A Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepe 335. szeptember 13-ára nyúlik vissza, amikor Jeruzsálemben felszentelték a

Kapolcs, 2016. Szeptember 11.

Szent Sír bazilikát, amelyet Nagy Konstantin császár emeltetett Krisztus sírja fölé. A Szent Keresztet Nagy Konstantin császár édesanyja, Szent Ilona találta meg Jeruzsálemben. A Keresztet szeptember 14-én ünnepélyesen felmutatták az összegyűlt népek. Innen az elnevezés: Szent Kereszt felmagasztalása.

Az ereklyét, amelyet később elraboltak a perzsák, Hérakleiosz császár 630 körül szerezte vissza és vitte őrzési helyére – a legenda szerint mezítláb, szegényes ruhában, a saját vállán. Az egyház minden évben megüli a Kereszt felmagasztalásának ünnepét. Felemeli a Keresztet, hogy rátekintsünk, és tudatosá legyünk, mit vállalt értünk Jézus, és milyen úton kell haladnia minden kereszténynek.

A kereszt ószövetségi előképe a Mózes által póznára tűzött rézkígyó, aki hittel és bűnbánattal tekintett a kígyóra, megmenekült a marástól. E rézkígyót Jézus is említi, Nikodémusnak, mint keresztalála előképét. A kereszt hitünk központi jelképe és tartalma. Átala nyertük el megváltásunkat, a kereszt útján mutatta meg Isten irántunk való végtelen szeretetét. Titkát Krisztus feltámadása tárja fel. Jézus Krisztus megfeszítése előtt a kereszt a legnagyobb tehetetlenség és szegény jele volt; ám feltámadásával a remény, a győzelem és a szeretet jelévé vált. A kereszt az ókori és kora középkori keresztény hitvilágban és művészetben győzelmi jel, az üdvösség fája, amelyen Krisztus királlyá dicsőül.

Szeptember 15.: A fájdalmas Szűzanya

Simeon megjövendölte Mária szenvedését, a hét Törzszúrás, latinul Transfixio-t. (Lk 2, 34-35) A művészek ábrázolásain gyakori a szenvedő Anya ábrázolása, igen gyakran ölében a halott Fiával szerepel (Pieta). Az Egyház megemlékezik Mária életének, a vértanúk királynéjának többi szenvedésére is. Isten Anyjának szenvedéseit már a liturgikus ünnepek elrendelése előtt is tisztelték. 1233-ban hét firenzei alapító: a szerviták rendjét (Mária szolgálóinak rendje) alapította. Feladatul tűzték ki a fájdalmas Anya tiszteletének ápolását és terjesztését. 1304-ben XI. Benedek pápa jóváhagyta a rendet. 1888-ban XIII. Leó pápa a hét alapítót□ szentté avatta és ezt az ünnepet február 11-ére tette.

Az 1423-i kölni zsinat az ünneplést elrendelte ennek az ünnepnek a beiktatását: Húsvét utáni 3. vasárnapjára. XIII. Benedek pápa az ünnepet péntekre tette, a huszita képprombolás kiengesztelésére. 1814 után VII. Piusz pápa a napóleoni fogságból való szabadulása emlékére szeptember harmadik vasárnapjára tette. Végül Szent X. Piusz pápa 1913-ban szeptember 15-re helyezte az ünnepet.

Híreink

Szeptember 17-én, szombaton reggel 9 órakor Ének Kör próba a vigántpetendi templomban.

Szeptember 18-án vasárnap:

Taliándörög 11 óra: Templombúcsú

Vigántpetend 12³⁰: ünnepi szentmise, a Falunap, és a Római Örtony átadása alkalmából. Közreműködik az Ének Kör.

Kapolcs a szentmise **13 óra 50** perckor kezdődik!!!

Szeretettel Várunk Mindenkit!

Írta és szerkesztette: Timár Ildikó Ágnes